Ріс у зеленому лісі дуб велетенський високий;
Віти розкинувши пишно рясно-густі і широкі,
Гордо стояв між усіми, стиха шепочучи листом;
Кращий за всіх він здавався силою дужою й хистом;
На світі бурі ніякі зроду б його не, зламали,
Віти ж, простягшись, од вітру й інші дерева ховали.
А у землі плазувала сила гробацтва гидкого,
Нишком вони і потроху корінь під'їли у його...
От і пов'яли, посохли цівка й могутнії віти,
Листя пожовкле змогла вже буря й маленька оббити;
Пишне убрання розвіяв вітер по світу; зостались
Мертві гілки, де недавно шати зелені пишались...

1883